

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 16, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalované čj. 2257/11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2013, čj. 3 A 46/2012 - 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou ze dne 19. 9. 2011 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované označeného v záhlaví. V reakci na výzvu městského soudu k zaplacení soudního poplatku ze dne 4. 6. 2012, čj. 3 A 46/2012 – 26, požádal o osvobození od soudních poplatků. Usnesením označeným v záhlaví městský soud žádost žalobce zamítl (výrok I.) a znovu ho vyzval k zaplacení soudního poplatku (výrok II.). V odůvodnění svého usnesení konstatoval, že majetkové poměry žalobce odůvodňují osvobození od soudních poplatků. S ohledem na znalost soudu z jeho úřední činnosti ohledně jiných případů žalobce a s odkazem na rozhodnutí zdejšího soudu, sp. zn. 8 As 22/2010, se soud dále zabýval otázkou, zda žalobce neuplatňuje svá práva svévolně či šikanózním způsobem. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak je. Tuto okolnost shledal městský soud jako důvod pro odeprání dobrodiní institutu osvobození od soudních poplatků a osvobození mu nepřiznal.

[2] Proti tomuto usnesení podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě tuto kasační stížnost. V kasační stížnosti namítá, že nežádá o osvobození od všech soudních poplatků, ale toliko od jednoho. Dle názoru stěžovatele soud odmítá pochopit, že osoba žádající o osvobození od poplatku nemůže být osvobozena, jde-li o zjevně neúspěšný žalobní návrh

a kverulantství (*na základě kterého bylo přiznání osvobození od soudních poplatků stěžovateli odepráno – pozn. NSS*) je tak v ČR vyloučeno. Soud dle stěžovatele navíc nesprávně poučil o opravném prostředku, neboť odvolání ani kasační stížnost proti dočasnému rozhodnutí není přípustná. Odkazoval k tomu též na věc předloženou rozšířenému senátu pod sp. zn. 3 As 125/2012.

[3] Dále stěžovatel uvádí celou řadu irelevantních či nesmyslných námitek, které s předmětem věci nijak nesouvisí (např. tvrdí, že ho městský soud osočuje, což si nemůže v právním státě dovolit, že stěžovateli zakazuje domáhat se soudní ochrany před „*podivnou činností*“ žalované – současně si však na jiném místě kasační stížnosti odporuje a tvrdí, že městský soud stěžovateli vnutil pokračování řízení, či dále, že „*je tristní, pokud některý judikát vykládá, že soukromá osoba nemá právo na libovůli, protože jde o hrubou nesoudnost, ne-li o projev diktatury*“, apod.). Tyto námitky již nesměřují proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, proto se jimi zdejší soud nemohl zabývat.

[4] Žalovaná se v poskytnuté lhůtě ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejdříve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Bylo zjištěno, že stěžovatel neuhradil soudní poplatek za kasační stížnost, ani není v řízení před zdejším soudem zastoupen advokátem, tak jak to vyžaduje § 105 odst. 2 s. ř. s. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětem řízení v dané věci je rozhodnutí o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za řízení před městským soudem, Nejvyšší správní soud na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení žalobce advokátem v řízení netrval, protože takový požadavek by pouze vedl k řetězení téhož problému, což by popíralo smysl samotného řízení o této kasační stížnosti a nesvědčilo by ani zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 19. 7. 2012, čj. 4 Ads 66/2012 – 22).

[6] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, neshledal přitom vady, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Předmětem přezkumu je usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud se v odůvodnění tohoto rozhodnutí proto zabýval pouze námitkami směřujícími proti tomuto rozhodnutí městského soudu.

[9] K tomu zdejší soud uvádí následující. Z napadeného usnesení zcela jasně vyplývá, že hlavním argumentem soudu pro nepřiznání osvobození od soudních poplatků byla kverulační povaha sporu, jež je projevem zneužití práva. S tímto hodnocením Nejvyšší správní soud zcela souhlasí. Přitom tento argument v případě stěžovatele jako důvod pro nepřiznání osvobození od soudních poplatků ob stojí i sám o sobě. Při zkoumání naplnění podmínek stanovených v § 36 odst. 3 s. ř. s. je totiž namístě, aby soud zhodnotil také povahu sporu a způsob vedení řízení ze strany stěžovatele, kterému i dle názoru zdejšího soudu nejde o úspěšné dovedení řízení do konce, nýbrž se snaží o neustálé prodlužování sporu. Stěžovatel totiž vede mnoho dalších soudních řízení, které svým obsahem korespondují s nyní projednávanou věcí a jeho postup je *de facto* ve všech řízeních totožný. Svůj právní názor Nejvyšší správní soud stěžovateli opakovaně a zcela zřetelně vyjevil již v mnoha svých předchozích rozhodnutích v jeho věcech; mimo jiné též s konstatováním, že nemajetnost nemůže být sama o sobě důvodem, aby se nemajetná osoba mohla volně a bez jakýchkoliv omezení realizovat v podávání četných podání k soudu (viz rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2011, čj. 7 As 101/2011 – 66, dále ze dne

pokračování

12. 7. 2012, čj. 5 Ans 10/2012 – 26, NSS čj. 7 As 101/2011 – 66, resp. rozsudek ze dne 6. 6. 2012, čj. 2 Ans 6/2012 - 12).

[10] Jako nedůvodnou je třeba zamítnout i kasační námitku týkající se nesprávného poučení o možnosti podání opravných prostředků proti napadenému usnesení. Možnost podání kasační stížnosti proti usnesení o nepřiznání osvobození od soudních poplatků totiž vyplývá z konstantní judikatury zdejšího soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 - 37, či ze dne 28. 7. 2011, čj. 8 As 65/2010 – 106). Na této skutečnosti nemůže změnit ani to, že ve věci sp. zn. 3 As 125/2012, na níž stěžovatel odkazuje v kasační stížnosti, byla rozšířenému senátu zdejšího soudu předložena otázka zpochybňující přípustnost kasační stížnosti proti usnesení soudu o neosvobození od soudních poplatků. Teprve případně opačné rozhodnutí rozšířeného senátu může dosavadní judikaturu změnit.

[11] Kasační námitka je nedůvodná.

[12] Stěžovatel tedy se svými námitkami neuspěl. Z tohoto důvodu soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalované pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu